

עמ"י 63789/07/17 - חנן איבגי, אברהם חי כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

28 יולי 2017

עמ"י 63789-07-17 איבגי(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

מספר פל"א 307763/2017

לפני כבוד השופטת זהבה בוסתן
העוררים
1. חנן איבגי (עציר)
2. אברהם חי כהן (עציר)

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העוררים - עו"ד צדוק חוגי

ב"כ המשיבה - עו"ד הילה חן

העוררים 1 ו-2 הובאו באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט קמא בתיק מ 31307-07-17 בה הוארך מעצרו של העוררים בשישה ימים עד יום 30.7.17.

אלו העובדות הרלוונטיות:

העוררים נעצרו ביום 13.7.17 כאשר מיוחס להם חשד לביצוע עבירות של גידול, ייצור והכנת סמים מסוכנים, החזקת חצרים לעישון או הכנת סמים והחזקת סם שלא לצריכה עצמית.

בית המשפט (כב' השופט אבנון) מצא כי קם חשד סביר הקושר את העוררים לעבירות המיוחסות להם תוך שרצה לציין כי לגבי העורר 2 אשר נתפס לכאורה בזירת העבירה, עוצמת החשד גבוהה יותר ולגבי העורר 1 מבסס חומר החקירה חשד סביר גם בעניינו ולפיכך הורה לעצור את העוררים עד יום 17.7.17.

עמוד 1

בבקשת מעצר נוספת שהוגשה כנגד העוררים, קבע בית המשפט קמא (כב' השופט אבנון) כי מאז הדיון הקודם לא התחזק החשד בעניינו של מי מהעוררים ולפיכך באשר לעורר 2, אשר נכח בזירת האירוע, ששימש לפי החשד כמעבדה לגידול סמים, עוצמת החשד הסביר מצדיקה הארכת מעצר נוספת במיוחד כאשר עורר זה הפר לכאורה הוראה חוקית שעה שאמור היה להיות במעצר בית בגין חשד לעבירות זהות.

באשר לעורר 1, עוצמת החשד שהספיקה להארכת המעצר הראשונה, אינה מספיקה להארכת מעצר נוספת ולפיכך הורה על הארכת מעצרו של העורר 2 עד יום 20.7.17 ואילו לגבי העורר הורה על שחרורו בתנאי מעצר בית בפיקוח ובערבויות כספיות.

בבקשה נוספת להארכת מעצר שהוגשה ביום 20.7.17 קבע בית משפט קמא (כב' השופט אבנון) כי מאז הדיון הקודם התחזק החשד ממילא בעניינו של העורר 2, וחלה התפתחות מסוימת בה חשד בעניינו של העורר 1 ובנסיבות אלה הורה על הארכת מעצר נוספת לגבי העורר 2 והארכת תנאי מעצר הבית לגבי העורר 1.

בדיון נוסף מיום 25.7.17 שהוא נשוא הערר שבפני, קבע בית המשפט (כב' השופטת פרנקל) כי בין הארכת המעצר האחרונה לדיון לפניו, לאור התפתחות בחקירה זומן העורר 1 לחקירה במשטרה ובעקבות חקירתו עותרת המשטרה להורות על המשך מעצרו בשמונה ימים וכן היא עותרת להורות על המשך מעצרו של העורר 2 לשמונה ימים.

בדיון טען ב"כ העוררים כי לגבי העורר 2, אין מקום להורות על המשך מעצרו הואיל והוא מסר גרסתו וממילא הוא נתון במעצר בית ומשכך יש להורות על שחרורו.

באשר לעורר 1, העלה ב"כ העורר טענות לפגמים בהליך בקשת המעצר. לטענתו, עליה הוא חוזר בערר בפני, זומן העורר 1 לחקירה והתייצב כפי שנדרש. בפועל התקבלה החלטה על מעצרו בחלוף למעלה משלוש שעות. עוד טוען ב"כ העורר 1 כי המשטרה לא פעלה בהתאם לחוק ולא עצרה את העורר כפי שנדרש על פי החוק וכי לא התקיימו בעניינו התנאים שעל פיהם קמה לשוטר סמכות לעצור בלא צו. לטענתו, היה מקום לבקש במקרה הנדון צו שיפוטי בטרם מעצרו.

ב"כ המשיבה טענה כי לא הוצא צו שיפוטי למעצרו בטרם נעצר הואיל וההחלטה לעוצרו התקבלה לאחר שהוצגו בפניו ראיות מסוימות במהלך החקירה ולאור העובדה שבתשובותיו שמר על זכות השתיקה.

בית משפט קמא קבע כי לא נפל פגם בהליך המעצר וכי החשדות שהתעבו מצדיקים את הארכת מעצרו של העוררים והורה על הארכת מעצרו עד יום 30.7.17.

בערר שבפני חוזר, כאמור, ב"כ העוררים על טענותיו בפני בית משפט קמא.

לאחר שעיינתי בהודעת הערר ושמעתי טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

באשר לעורר 2, מדובר במי שנתפס במקום שנחשד שבו התנהלה מעבדה לגידול סם. העורר מודה בהימצאותו במקום ובשעה שנתפס במקום היה אמור להימצא במעצר בית בגין עבירה דומה.

מדובר בעורר שלא ניתן לתת בו אמון ופעולות החקירה שעל המשטרה עוד לבצע, כפי שהוצג בפני בנספח עדכני שהוכן לקראת הדיון היום ומסומן על ידי כבמ/1, לפחות בחלקן מחייבות את הישארותו במעצר ומכל מקום לנוכח עברו דהיינו חוסר האמון שיש לייחס לו, מחייב הישארותו במעצר עד לסיים החקירה.

באשר לעורר 1, הפנה ב"כ העורר בטיעונו לבש"פ 3979/98 ממנו ביקש ללמוד כי אי הוצאת צו מעצר עובר למעצרו השני של העורר, מחייב את שחרורו.

עיינתי בהחלטת בית המשפט ולטעמי נאמר בו היפוכו של דבר. בית המשפט העליון באותו עניין ציין את הדברים הבאים: **"ואולם בין המגבלות שמטיל סעיף 73 לבין סמכותו של בית המשפט להורות על מעצר או הארכת מעצר לפי סעיף 13 לחוק אין ולא כלום. גם מקום שבו בית משפט סבור שהעיכוב היה שלא כדין, אין בית המשפט פטור מלדון בבקשת המעצר המובאת לפניו לגופה ולהחליט אם קיימת בפניו עילה להורות על מעצר. בוודאי שאין בית משפט רשאי להתעלם מבקשת המעצר שבפניו, כביטוי למורת רוח מכך שהמשטרה עיכבה את החשוד מעבר לזמן המותר".**

בעניינינו הטענות מופנות הן כלפי משך העיכוב והן כלפי הוראת המעצר ואולם ההיגיון בשני המקרים זהה. בין אם נפל פגם בהליכי המעצר במשטרה ובין אם לאו, בית המשפט מצווה לבחון אם בפניו קיימת עילת מעצר והטענות לעניין המעצר הבלתי חוקי, ככל שהן נכונות, מקומן להתברר במקום אחר.

באשר לטענות לגופן, עיינתי בהחלטת כב' השופטת פרנקל, אני סבורה כי החלטתה לעניין עצם המעצר על ידי המשטרה נכונה אך לאור עמדתי דלעיל לא ראיתי לנכון לחזור על הדברים.

באשר לגופו של עניין, החשד כנגד העורר 1 אכן התעבה. העורר שומר על זכות השתיקה ואינו עוזר בקידום החקירה ובנסיבות אלה לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום ה' אב תשע"ז, 28/07/2017 במעמד הנוכחים.

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

